

L'ARBRE DE COURE

Un dia d'estiu, un xiquet anomenat Alexandre es va perdre a la muntanya i va decidir seure a descansar a l'ombra d'un bon arbre. A prop hi havia un bosc extens, frondós i agradable, i s'hi va endinsar. Tot eren pins i entre aquests va veure una llum resplendent. Es va apropar i va descobrir un arbre de coure, amb unes fulles a penes visibles, quasi transparents. El va observar, era estrany, però li va agradar i es quedà allà.

De sobte li va entrar set. Va recordar que la seua cantimplora estava buida i va desitjar trobar-se una font d'aigua fresca i cristal·lina per a poder beure. Aleshores va sentir un lleu soroll, es va girar i va veure un brollador. Estava sorprès perquè abans no l'havia vist. Però, sense pensar-hi massa, va agenollar-se per beure. Mentre calmava la seua set va tornar a sentir un soroll semblant al d'abans, es va tombar i va contemplar com una de les fulles transparents de l'arbre de coure començava a adoptar un preciós color verd lluent, com el d'una maragda.

Impressionat, el xiquet va pensar que potser aquell era un arbre màgic que concedia desigs. Però no hi havia temps per més cabòries. Es feia de nit i calia trobar el camí de tornada a casa, així que va eixir del bosc.

Al cap d'una estona, a la llunyania, va distingir un xicotet poble. Va caminar i caminar fins que va arribar-hi. Va tocar a la porta de la primera casa. Des de dins preguntaren qui era. Alexandre va explicar que s'havia perdut i que estava molt cansat. Va demanar si podia passar-hi allà la nit i li contestaren que sí.

A la casa vivien dos bessons de dotze anys que, al sentir la història de l'arbre de coure, van posar uns ulls com a plats. Emocionats, van acordar que l'endemà, després d'acompanyar Alexandre a sa casa, anirien al bosc a veure si era veritat allò de l'arbre màgic.

Amb les indicacions que els va donar Alexandre el trobaren de seguida. Allà estava, gran, lluent, amb una sola fulla verda brillant i les altres, transparents. Es van apropar, el miraren i un dels dos germans va demanar un desig. Va seure baix de l'arbre i va pensar que allò que ell volia era poder córrer com els xiquets de la seua edat, atés que havia nascut amb un problema a les cames que li impedia caminar bé.

Immediatament va notar una sensació de benestar i es va ficar a córrer. El dos bessons reien i saltaven d'alegria i van abraçar l'arbre. Aleshores van veure que una de les fulles transparents es tornava verd brillant.

A continuació, l'altre bessó també va demanar un desig: ser milionari!

Es quedà quiet, esperant. Però l'únic que va passar va ser que es van desprendre unes quantes fulles de l'arbre.

Sense entendre què havia passat, els dos bessons se'n van anar ràpid a casa a contar-li-ho tot als seus pares. Aquests es van posar molt contents al veure com corria el seu fill i els quatre anaren a la plaça del poble a explicar-ho a la gent.

L'endemà la notícia va córrer pels pobles propers i tots els dies es formava una gran cua davant de l'arbre, perquè tots volien demanar un desig: tindre més diners el que era pobre, tindre més menjar el que no en tenia, tindre millor salut, un cotxe més luxós, un xalet, etc. Però el cas era que els desigs de les persones egoistes i envejoses no es complien. A més a més, l'arbre perdia moltes fulles.

Alexandre va reunir la gent per fer-los comprendre que l'arbre només concedia desigs de coses que es necessitaven de veritat i que si continuaven demanant capricis li caurien totes les fulles i acabaria morint. Els va pregar que únicament li demanaren coses necessàries per impedir-ho.

El xiquet anava cada dia a visitar l'arbre per veure si la gent li estava fent cas i es posava molt content sempre que veia que li creixien més fulles de color verd brillant.

Així van poder mantenir l'arbre de coure que tant els podia ajudar i totes les persones avaricoses van aprendre a no ser-ho.

4t Primària - L'Arbre de coure

Carlos Portillo Vivas.

(A vegades les històries surten de fets quotidians o experiències viscudes, en aquest cas la història se desenvolupa a partir d'un element creatiu escultòric fet pel pròpi alumne. La seua imaginació ha donat vida al coure a nivell plàstic i la seua literatura vol despertar les nostres consciències.)